

som har en vis Skyhed for offentlig Fremtræden, og paa hvem den virker uheldigt. Der er ogsaa mange Mennesker, som ikke har Eyne til hurtigt at udtrykke deres Tanke klart, og naar de staaer overfor Offentligheden, og de kommer til at fremsætte forfjamskede Udtryk, er det klart — navnlig naar Stemningen er præpareret i Forvejen —, at saadanne Mennesker let bliver udsat for Latter eller i alt Fald for en vis Stemningsbølge, der gaar igennem Retssalen, og som ikke virker heldigt. Hertil kommer, at den Skyhed, mange Mennesker har for offentlig Fremtræden, ofte hænger sammen med noget af det bedste i Menneskets Natur. Jeg finder Anledning til at gøre disse Bemærkninger i Tilslutning til den Opfattelse af denne Sag, som det ærede Medlem fra Gudme gav Udtryk for i Gaar.

Naar jeg med ham er en Modstander af Ministerens Forslag om, at Ordet „vildledende“ skal ombyttes med „bevidst urigtige“, er det, fordi vi, særlig i et Anliggende som dette, ikke skal ind paa at forflygtige Pressens Ansvar eller svække eller lamme den enkelte Journalists Ansvarsfølelse. Et Blads Redaktør kan ikke sidde paa sit Kontor i 24 Timer og vaage over alt, hvad der kommer i Bladet. Det kan ikke undgaas, at der henimod det Tidspunkt, hvor Bladet skal gøres færdigt, er, naar Redaktøren ikke er til Stede, Mulighed for, navnlig i de store Redaktionsvirksomheder, at Journalister kan liste ind i Bladet forskellige Meddelelser, som ikke vilde være kommet deri, hvis det var muligt for Redaktøren at se alt Bladstoffet igennem. Vor Opgave er ikke at hjælpe Bladene til Sensationsstof, vi har kun eet Hensyn at tage her, nemlig til, hvad der tjener den sunde Udøvelse af en god Retspleje, intet andet. Bestemmelsen i Retsplejeloven af 1909 paa dette Punkt er, saa vidt jeg ved, helt indrettet efter engelsk Forbillede, og dette Forbillede er efter min Mening i dette Tilfælde godt.

Udgifterne ved Retsreformen for Statskassen blev i sin Tid opgjorte til omtrent 5,400,000 Kr. en Gang for alle og 3,000,000 Kr. aarligt. Justitsminister Bülow foretog i de Lovforslag, han fremsatte i Fjor, en betydelig Reduktion af Beløbene, idet det der drejede sig om en Udgift en Gang for alle af 2 Mill. Kr. og en aarlig Udgift af $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Den højtærede Justitsministers Lovforslag gaar nu ud paa, at Udgiften en Gang for alle skal være $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. og den aarlige Udgift $1\frac{1}{5}$ Mill. Kr. Dog maa til de $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. lægges

mellem 500,000 og 600,000 Kr., fordelt nogenlunde ligeligt paa de Bygninger, det bliver nødvendigt at opføre for Landsretten i Viborg, og paa Montering af Retsbygningerne. Naar jeg siger $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. foruden disse 500,000—600,000 Kr., har jeg naturligvis medregnet den ene Million, til hvilken Rigsdagsbygningens Værdi er ansat. Beregningen forudsætter, at der ved Gennemførelsen af Loven om Retsafgifter sker en Forøgelse af Statskassens Indtægter til omtrent 170,000 Kr.

Sammenligner man Oversigten fra i Fjor med den fra i Aar, er det ubestrideligt, at der er sket en Fremgang i Udgifterne, men Spørgsmaalet er, om det, der er foreslaaet i Aar, ikke er saa væsentlig bedre end det i Fjor foreslaaede, at man maa foretrække denne Forøgelse af Udgiften, og jeg erkender efter den Granskning, jeg har haft Lejlighed til at foretage af disse Sager i den Tid, der er hengaaet efter Fremsættelsen af Lovforslagene, at det ubetinget er bedre at anvende de flere Penge paa det i Aar foreslaaede end de færre Penge paa det, der var foreslaaet i Fjor.

De Lovforslag, som var fremsatte i Fjor af Justitsminister Bülow, var i Virkeligheden lavede til, ikke saaledes, at de var tilfredsstillende, men med det for Øje at faa dem til at glide ned. Det skulde se saa uskyldigt og billigt ud, men selv Lægmænd som jeg og andre kunde straks se, at i Virkeligheden kom disse Lovforslag ind under Princippet: Slecht und billig, og det er det dyreste Princip, man overhovedet kan lægge til Grund. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) udtrykte det samme paa den Maade, at han sagde, at en lav Kalkule har kun til Maal at stemme Sindet til Mildhed. Ministeren gav ganske vist mange Forsikringer om, at Beregningen var foretaget saa nøgternt som muligt, men det virkede ikke overbevisende. Det, man maa fordre paa Rigsdagen, er, at naar en Sag forelægges af Administrationen, maa den være saa grundigt undersøgt som vel muligt, saa at der ikke for os er nogen som helst Anledning til at beklage os over, at vi er blevet ført bag Lyset, og jeg maa da sige, at paa de fleste Punkter har den nuværende Justitsminister i sine Lovforslag været overordentlig aabenhjertig.

Med Hensyn til Bygningerne nægter jeg ikke, at det er mig en Tilfredsstillelse at se Ministerens Forslag. Thi jeg gjorde i Fjor, jeg indrømmer skarpt — men Skarphed er kun af det gode, naar man